

"মৰমৰসন্তানসকল –তোমালোকহৈছাৰয়েল(ৰাজকীয়) কুলৰৰয়েলশিক্ষাৰ্থী, তোমালোকৰচাল-চলনবহুতৰয়েল(ৰাজকীয়, মাজিত)হোৱাউচিততেতিয়াহেপিতাকপ্ৰত্যক্ষকৰিবপাৰিব।"

প্ৰশ্ন: বিনাশৰসময়তঅন্তিমপৰীক্ষাতউত্তীৰ্ণকোনহ'ব? তাৰকাৰণেপুৰুষাৰ্থকি?

উত্তৰ: অন্তিম পৰীক্ষাত তেওঁৱেই উত্তীৰ্ণ হ'ব পাৰিব যাৰ পিতাৰ বাহিৰে পুৰুষা সৃষ্টিৰ আন একো বস্তু স্মৃতিত নাথাকিব। স্মৃতিত আহিলেই অনুত্তীৰ্ণ হ'ব। তাৰ বাবে বেহদৰ গোটেই সৃষ্টিৰ পৰা মমত্ব আতৰি যাব লাগে। ভাই-ভাই অৱস্থা দৃঢ় হ'ব লাগে। দেহ-অভিমানো থাকিব নালাগে।

ওঁমশান্তি। সন্তানসকল সদায় এইটো নিচা থাকিব লাগে যে আমি ৰয়েল (সভ্য, ৰাজকীয়) শিক্ষাৰ্থী হওঁ। বেহদৰ মালিকে আমাক পঢ়াই আছে। তোমালোক কিমান উচ্চ কুলৰ ৰয়েল শিক্ষাৰ্থী হোৱা, সেয়েহে চাল-চলনো ৰয়েল হ'ব লাগিব তেতিয়াহে বাবাৰ প্ৰত্যক্ষতা হ'ব। তোমালোক বিশ্বত শান্তি স্থাপনাৰ বাবে নিমিত্ত হৈছা, শ্ৰীমতৰ আধাৰত। তোমালোকে শান্তিৰ পুৰস্কাৰ পোৱা। সেয়াও এক জন্মৰ বাবে নহয়, জন্ম-জন্মান্তৰৰ কাৰণে পোৱা। সন্তানসকলে পিতাক কি ধন্যবাদ জনাব! পিতাই নিজে আহি (আমাৰ) হাতত স্বৰ্গ দিয়ে। সন্তানসকলে জানো জানিছিল যে পিতাই আহি এয়া দিব! এতিয়া পিতাই কৈছে- প্ৰিয় সন্তানসকল, মোক স্মৰণ কৰা। স্মৰণ কৰিবলৈ কিয় কয়? কিয়নো স্মৃতিৰ দ্বাৰাই বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। বেহদৰ পিতাক চিনি পালা আৰু নিশ্চয় হ'ল। কষ্টৰ কোনো কাৰণ নাই। ভক্তি মাৰ্গত বাবা-বাবা বুলি কৈ থাকে। নিশ্চয় বাবাৰ পৰা কিবা প্ৰাপ্তি হ'ব। তোমালোকৰ পুৰুষাৰ্থৰ সুযোগো আছে। যিমান শ্ৰীমতত পুৰুষাৰ্থ কৰিবা সিমানেই উচ্চ পদ পাবা। পিতা, শিক্ষক আৰু সৎগুৰু-তিনিওৰে শ্ৰীমত পোৱা যায়। সেই মতত চলিব লাগে। নিজৰ ঘৰতে থাকিব লাগে। মতত চলাৰ ক্ষেত্ৰতে বিধিনি আছে। মায়াক প্ৰথম বিধিনি হ'ল- দেহ-অভিমান। পিতাই কয় নিজকে আত্মা বুলি নিশ্চয় কৰা। তেন্তে কিয় শ্ৰীমতত নচলা? সন্তানসকলে কয় আমি চেষ্টাতো কৰো কিন্তু মায়াই কৰিবলৈ নিদিয়ে। সন্তানসকলে বুজি পায় পঢ়াৰ ক্ষেত্ৰত বিশেষ পুৰুষাৰ্থ নিশ্চয় কৰিব লাগিব। যিসকল ভাল সন্তান তেওঁলোকক অনুসৰণ কৰিব লাগে। সকলোৱে এইটোৱে পুৰুষাৰ্থ কৰে যে আমি পিতাৰ পৰা উচ্চ ভাগ্য গঢ়ি লওঁ। কাঁইটৰ পৰা ফুল হ'বলৈ স্মৃতিৰ বহুত প্ৰয়োজন। 5 বিকাৰৰ কাঁইট আতৰি গলে ফুল হৈ যাব। সেয়া যোগবলৰ দ্বাৰা আতৰিব। কোনো সন্তানে ভাবে অমুক এনেকৈয়ে গুছি গ'ল, কিজানি ময়ো গুছি যাম। কিন্তু তেওঁক দেখি পুৰুষাৰ্থহে কৰিব লাগে। শৰীৰ এৰিলে বাবা যাতে স্মৃতিত থাকে, বশীকৰণ মন্ত্ৰ যাতে স্মৃতিত থাকে। এজন পিতাৰ বাহিৰে আৰু একোৱে যাতে স্মৃতিত নাথাকে, তেনেকুৱা স্থিতিত যাতে প্ৰাণ শৰীৰৰ পৰা ওলাই যায়। বাবা, বচ মই আপোনাৰ ওচৰলৈ গৈ আছো। এনেকৈ বাবাক স্মৃতিত ৰাখিলে আত্মাত যি মলি (অশুদ্ধি) ভৰি আছে, সেইয়া সকলোবোৰ ভস্ম হৈ যাব। আত্মাত থাকিলে শৰীৰতো থাকিব। জন্ম-জন্মান্তৰৰ মলি আছে, সেই সকলোবোৰ ভস্ম কৰিব লাগিব। যেতিয়া তোমালোকৰ সকলো মলিনতা (অশুদ্ধি) জ্বলি ভস্ম হ'ব তেতিয়া সৃষ্টিখনো নিকা হৈ যাব। সৃষ্টিৰ সকলো মলিনতা আতৰাব লাগে- তোমালোকৰ কাৰণে। তোমালোকে কেৱল নিজৰ মলিনতা নিকা কৰিলে নহ'ব, সকলোৰে মলিনতা নিকা কৰিব লাগিব। বাবাকআহানো এই কাৰণেই কৰা হয় যে বাবা আহি এই সৃষ্টিৰ মলিনতা নিকা কৰা। গোটেই বিশ্বক পবিত্ৰ কৰি তোলা। কাৰ কাৰণে? সেই পবিত্ৰ সৃষ্টিত তোমালোক সন্তানসকলে পোন-প্ৰথমে ৰাজ্য কৰিবলৈ আহা। সেয়েহে বাবাই তোমালোকৰ কাৰণে তোমালোকৰ দেশলৈ আহিছে।

ভক্তি আৰু জ্ঞানৰ মাজত বহুত পাৰ্থক্য আছে। ভক্তিত কিমান ভাল-ভাল গীত গায়। কিন্তু কাৰো কল্যাণ নকৰে। কল্যাণ নিজৰ স্বধৰ্মত স্থিত থাকিলে আৰু পিতাক স্মৰণ কৰিলেহে হয়। তোমালোকৰ স্মৰণ কৰাটো এনেকুৱা যে যেনেকৈ লাইট-হাউচে পোহৰ বিলাই থাকে। স্ব-দৰ্শনকে লাইট-হাউচ বুলি কোৱা হয়। তোমালোকে অন্তৰ্বেৰে বুজি পোৱা যে বাপদাদাৰ পৰা আমি স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ প্ৰাপ্ত কৰো। এইয়া হৈছেই সত্য নাৰায়ণৰ কথা, নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ। বাবাই কৈছে যে তোমালোক আত্মাসকল যি বিকাৰী হৈ গ'লা, তেওঁলোকেই পবিত্ৰ হ'ব লাগিব। সত্যযুগত সত্বেপ্ৰধান আছিল এতিয়া আকৌ সত্বেপ্ৰধান কৰি তুলিবলৈ পিতা আহিছে। পিতাই কয় - মোক স্মৃতিত ৰাখিলেই তোমালোক সত্বেপ্ৰধান হৈ যাব। পিতাই গীতা শুনাইছিল। এতিয়াতো মনুষ্যই শুনায়, কিমান পাৰ্থক্য হৈ গ'ল। ভগৱানতো ভগৱান হয়, তেৱেঁই মনুষ্যৰ পৰা দেৱতা কৰি তোলে। নতুন সৃষ্টিত থাকেই পবিত্ৰ দেৱতাসকল। বেহদৰ পিতা হৈছে নতুন সৃষ্টিৰ উত্তৰাধিকাৰ দিওঁতা। পিতাক স্মৰণ কৰি থাকিলে অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। তোমালোকে জানা - পিতা

আহে সংগম যুগত, পুৰুষোত্তম কৰি তুলিবলৈ। এতিয়া এই ৪৪ চক্ৰৰ পুৰা হ'ব, আকৌ আৰম্ভ হ'ব। এইটোও আনন্দ থাকিব লাগে। প্ৰদৰ্শনীত যিসকল লোক আহে, তেওঁলোককো প্ৰথমে শিৱবাবাৰ চিত্ৰৰ সন্মুখলৈ আনি থিয় কৰোৱা। পিতাই কয় মোক স্মৃতিত ৰাখিলে তোমালোক এনেকুৱা (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) হৈ যাবাগৈ। পিতাৰ পৰা সত্যযুগৰে উত্তৰাধিকাৰ পোৱা যায়। ভাৰত সত্যযুগ আছিল, এতিয়া নাই আকৌ হ'ব সেয়েহে পিতা আৰু বাদশ্বাহীক স্মৰণ কৰা তেতিয়া অন্তিমৰ স্থিতি অনুসৰিয়ে গতি হৈ যাব। এওঁ হৈছে সত্য পিতা, এওঁৰ সন্তান হ'লে তোমালোক সত্য খণ্ডৰ মালিক হ'বগৈ। প্ৰথমে-প্ৰথমে 'অল্কৰ' ধাৰণা দৃঢ় কৰোৱা। 'অল্ক' হৈছে বাবা, আৰু 'বে' হৈছে বাদশ্বাহী। পিতাক স্মৰণ কৰা তেতিয়া স্মৃতিৰ দ্বাৰা পাপ নাশ হ'ব আৰু তোমালোক স্বৰ্গলৈ গুছি যাবাগৈ। কিমান সহজ হয়। জন্ম-জন্মান্তৰ ভক্তিৰ কথা শুনি-শুনি বুদ্ধিত মায়াৰ তলা লাগি গ'ল। পিতা আহি চাবিৰে তলা খোলে। এই সময়ত সকলোৰে কাণ যেন বন্ধ হৈ আছে। পাথৰ বুদ্ধিৰ হয়। তোমালোকে লিখাওঁ - শিৱবাবা স্মৃতিত আছেনে? স্বৰ্গৰ উত্তৰাধিকাৰ স্মৃতিত আছেনে? বাদশ্বাহী স্মৃতিত আনিলে মুখ মিঠাতো হ'ব নহয় জানো। পিতাই কয় - মই তোমালোক সন্তানসকলৰ কিমান উপকাৰ কৰোঁ। তোমালোকেতো অপকাৰে কৰি আহিছা। সেইয়াও নাটকত নিৰ্ধাৰিত হৈ আছে, কাৰো দোষ নাই। তোমালোক সন্তানসকলৰ এয়া মিশ্বনেই (অভিযান) হৈছে পাথৰ বুদ্ধিক পাৰসবুদ্ধি কৰি তোলা বা কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি তোলা। তোমালোকৰ এই মিশ্বন চলি আছে। সকলোৱে ইজনে-সিজনক কাঁইটৰ পৰা ফুল কৰি আছে। তেওঁলোককো এনেকুৱা কৰি তোলাজন নিশ্চয় "কিং ফ্লাৱাৰ" (ফুলৰ ৰজা) হ'ব। স্বৰ্গৰ স্থাপনা কৰোঁতা অথবা ফুলৰ বাগিচা বনাওতা এজনেই পিতা। তোমালোক হৈছা ঈশ্বৰৰ সহায়কাৰী। তমোপ্ৰধানক সতোপ্ৰধান কৰি তোলা - এয়াই হৈছে সহযোগ আৰু কোনো কষ্ট নিদিয়। বুজাবলৈও অতি সহজ। কলিযুগত আছেই তমোপ্ৰধানতা। যদি কলিযুগৰ আয়ুস বঢ়াই দিয়ে তেন্তে আৰু অধিক তমোপ্ৰধান হৈ যাব।

তোমালোকে জানা এতিয়া আমাক ফুল কৰি তোলাঁতা পিতাৰ আগমন হৈছে। কাঁইট কৰি তোলা ৰাৱণৰ কাম। পিতাই ফুল কৰি তোলে। যাৰ শিৱবাবা স্মৃতিত থাকে, তেওঁৰ নিশ্চয় স্বৰ্গও স্মৃতিত থাকিব। প্ৰভাতফেৰী যেতিয়া উলিওৱা তাতো দেখুওৱা যে আমি প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰীয়ে ভাৰতত এই লক্ষ্মী-নাৰায়ণৰ ৰাজ্য স্থাপনা কৰি আছোঁ। আমি ব্ৰাহ্মণসকলেই দেৱতা হওঁগৈ। দেৱতা পৰা আকৌ ক্ষত্ৰিয়, ক্ষত্ৰিয়ৰ পৰা বৈশ্য.... এইয়া বাজুলি (উঠা-নমা) খেল। কাৰোবাক বুজাবলৈ অতি সহজ। আমি হৈছো ব্ৰাহ্মণ। ব্ৰাহ্মণৰ টিকনি থাকে। তোমালোকেও বুজি পোৱা যে আমি ৪৪ৰ চক্ৰ সম্পূৰ্ণ কৰিলোঁ। সন্তানসকলে কিমান সুন্দৰ জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰে। বাকী সকলো হৈছে ভক্তি। জ্ঞান এজন পিতায়ে শুনায়ে। সকলোৰে সংগতি দাতা এজনেই পিতা। পুৰুষোত্তম সংগমযুগো এটাই। এই সময়ত পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক পঢ়ায়। ভক্তিত আকৌ ইয়াৰ সোঁৱৰণি চলে। পিতাই তোমালোক সন্তানসকলক ৰাস্তা দেখুৱাইছে যে এইটো পুৰুষাৰ্থ কৰিলে তোমালোকে এনেকুৱাপ্ৰাপ্তি (লক্ষ্মী-নাৰায়ণ) কৰিব পাৰা। এই পঢ়া অতি সহজ। নৰৰ পৰা নাৰায়ণ হোৱাৰ পঢ়া। কথা বুলি ক'লে ভুল হ'ব কিয়নো কথাত (প্ৰবচনত) লক্ষ্য-উদ্দেশ্য একো নাথাকে। পঢ়াত লক্ষ্য-উদ্দেশ্য থাকে। কোনে পঢ়ায়? জ্ঞান সাগৰে। পিতাই কয় - মই আহি তোমালোকক ৰত্নৰে জোলাঙা ভৰপূৰ কৰি দিওঁ। বেহদৰ পিতাক তোমালোকে প্ৰশ্ন কি সুধিবা। এই সময়ত সকলোৱে পাথৰ বুদ্ধিৰ। ৰাৱণকে চিনি নাপায়। তোমালোকৰ এতিয়া সুধিবলৈ বুদ্ধি উদয় হৈছে। মনুষ্যক সোধা - আচলতে ৰাৱণ হয় কোন? কেতিয়াৰ পৰা তেওঁৰ জন্ম হ'ল? কেতিয়াৰ পৰা জ্বলাই আছা? ক'ব অনাদিৰ পৰা। তোমালোকে অনেক প্ৰকাৰে প্ৰশ্ন সুধিব পাৰা। সুধিবলৈ সেইয়াও সময় আহিব। কোনেও উত্তৰ দিব নোৱাৰিব। তোমালোকৰ আত্মা স্মৃতিৰ যাত্ৰাত তৎপৰ হৈ যাব। এতিয়া নিজকে সোধা - আমি সতোপ্ৰধান হৈছোনে? অন্তৰে সাক্ষী দিয়েনে? বৰ্তমান কৰ্মতীত অৱস্থাতো হোৱা নাই। শেষলৈ হ'ব। এই সময়ত তোমালোক তেনেই তাকৰ সেয়েহে তোমালোকৰ কোনেও নুশনে আৰু তোমালোকৰ কথাই সুকীয়া। প্ৰথমে-প্ৰথমে শুনোৱা পিতা সংগম যুগত আহে। এটা-এটা কথা যেতিয়া বুজিব তেতিয়া আগবঢ়াই দিবা। বহুত ধৈৰ্যৰে, মৰমেৰে বুজাব লাগে যে তোমাৰ দুজন পিতা আছে - লৌকিক আৰু পাৰলৌকিক। পাৰলৌকিক পিতাৰ পৰা বেহদৰ প্ৰাপ্তি তেতিয়া পোৱা যায় যেতিয়া সতোপ্ৰধান হোৱা। পিতা স্মৃতিত আহিলেই সুখৰ পাৰাপাৰ নোহোৱা হ'ব। তোমালোক সন্তানসকল বহুত গুণেৰে ভৰি পৰা। তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই আহি যোগ্যতা প্ৰদান কৰে। স্বাস্থ্য-সম্পত্তি দিয়ে, গুণো শুধৰায়। শিক্ষাও প্ৰদান কৰে। জেলৰ শাস্তিৰ পৰাও মুক্ত কৰে।

তোমালোকে বহুত সুন্দৰকৈ মন্ত্ৰী আদিকো বুজাব পাৰা। এনেকৈ বুজাব লাগে যাতে তেওঁলোক পানী-পানী হৈ যায় (মন গলি যায়)। তোমালোকৰ জ্ঞান অতি মিঠা। প্ৰেমৰে বঢ়ি শুনিলেতো প্ৰেমৰ চকুলো বৈ যাব। সদায় এইটো দৃষ্টিৰে চোৱা যে আমি ভাতৃ সকলক ৰাস্তা দেখুৱাইছোঁ। কোৱা, আমি শ্ৰীমত অনুসৰি ভাৰতৰ সঁচা সেৱা কৰি আছোঁ। ভাৰতৰ সেৱাতে ধন ব্যৱহাৰ কৰো। বাবাই কয় - দিল্লীক সেৱাৰে বেৰী পেলোৱা, বিস্তাৰিত কৰা। কিন্তু এতিয়ালৈকে কাকো কাঁড়েৰে আঘাত কৰিব পৰা নাই, কাঁড় লগাবলৈ যোগবলৰ দৰকাৰ। যোগবলৰ দ্বাৰাই তোমালোক বিশ্বৰ মালিক হোৱাগৈ। লগতে

জ্ঞানো আছে। যোগৰ দ্বাৰাই তোমালোকে যিকোনো লোককে আকৰ্ষিত কৰিব পাৰিব। বৰ্তমান সন্তানসকলে ভাষণ ভালকৈ কৰে কিন্তু যোগৰ আকৰ্ষণ কম। মুখ্য কথা হৈছে যোগৰ। তোমালোক সন্তানসকলে যোগৰ দ্বাৰা নিজকে পবিত্ৰ কৰি তোলা। সেয়েহে যোগবল বহুত লাগে। যোগ এতিয়া বহুত কম। আন্তৰিক আনন্দত নাচিব লাগে, এইয়া আনন্দৰ নাচোন। এই জ্ঞান-যোগৰ দ্বাৰা তোমালোক অন্তৰত নিত্য চলি থাকে। পিতাৰ স্মৃতিত থাকোতে-থাকোতে তোমালোক অশৰীৰী হৈ যোৱা। জ্ঞানেৰে অশৰীৰী হ'ব লাগে, এই ক্ষেত্ৰত হেৰাই যোৱাৰ কথা নাই, বুদ্ধিত জ্ঞান লাগে। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব আকৌ ৰাজধানীলৈ আহিম। পিতাই বিনাশ আৰু স্থাপনাৰ সাফাংকাৰো কৰাইছে। এই গোটেই সৃষ্টিখন জ্বলি আছে, আমি নতুন সৃষ্টিৰ লায়ক হৈ আছো। এতিয়া ঘৰলৈ যাব লাগিব সেয়েহে শৰীৰৰ প্ৰতিও কোনো মমত্ব থকা উচিত নহয়। এই শৰীৰৰ পৰা, এই সৃষ্টিৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকিব লাগে। মাত্ৰ নিজৰ ঘৰ আৰু ৰাজধানীক স্মৃতিত ৰাখিব লাগে। কোনো বস্তুৰ প্ৰতি যাতে আসক্তি নাথাকে। বিনাশো ভয়ংকৰ হ'ব। যেতিয়া বিনাশ আৰম্ভ হ'ব তেতিয়া তোমালোকৰ আনন্দ হ'ব – বচ, এয়া আমি স্থানান্তৰিত হ'লোৱেই। পুৰণি সৃষ্টিৰ কোনো বস্তু স্মৃতিত আহিলেই অনুত্তীৰ্ণ হ'ব। সন্তানসকলৰ ওপৰত একোৱেই নাই তেন্তে কি স্মৃতিত আহিব? বেহদৰ গোটেই সৃষ্টিৰ পৰা মমত্ব আতৰি যাওঁক, এই ক্ষেত্ৰত যত্ন কৰিবলগীয়া হয়। ভাই-ভাইৰ দূত অৱস্থাও তেতিয়া হ'ব যেতিয়া দেহ-অভিমান আতৰি যাব। দেহ-অভিমানত আহিলে কিবা নহয় কিবা লোকচান হয়। দেহী-অভিমानी হ'লে লোকচান নহয়। আমি ভাতুক পঢ়াও। ভাতুৰ সৈতে বাৰ্তালাপ কৰো, এইটো দূত অভ্যাস হৈ যাব লাগে। যদি জলপানি (শিক্ষাবৃত্তি) ল'বলৈ বিচৰা তেন্তে ইমানখিনি পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব। যেতিয়া বুজোৱা তেতিয়াও স্মৃতিত থাকিব লাগে যে আমি ভাই-ভাই। সকলো আত্মা এজন পিতাৰ সন্তান। সকলো ভাতুৰ পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰৰ ওপৰত অধিকাৰ আছে। 'ভগ্নী হওঁ' সেইটো বোধো যাতে নাথাকে। ইয়াকে আত্মা-অভিমानी বুলি কোৱা হয়। আত্মাই এইটো শৰীৰ পাইছে, তাৰে কাৰোবাৰ নাম পুৰুষৰ, কাৰোবাৰ স্ত্ৰীৰ। ইয়াৰ পৰা নিলগৰ বাকী হ'ল আত্মা। ভাবিব লাগে- বাবাই যি ৰাস্তা দেখুৱায় সেইয়া সম্পূৰ্ণ শুদ্ধ। ইয়ালৈ সন্তানসকল আহেই এইটো অনুশীলন কৰিবলৈ। ট্ৰেনিংত কাৰোবাক বেজৰ ওপৰত বুজাব পাৰা। বহিলে এজন-দুজনক সোধা তোমাৰ কেইজন পিতা? পিছত উত্তৰ দিয়া। এইয়া হ'ল আনৰ ধ্যান আকৰ্ষিত কৰাৰ যুক্তি (উপায়)। পিছত তোমাৰ দুজন, আমাৰ তিনিজন পিতা আছে। এই অলৌকিক পিতাৰ দ্বাৰা আমি উত্তৰাধিকাৰী পাওঁ। তোমালোকৰ লগত ফাষ্টক্লাছ (উৎকৃষ্ট) বস্তু আছে। কোনোৱে কয় ইয়াৰ পৰা লাভ? তেতিয়া কোৱা, আমাৰ কৰ্তব্য হ'ল অন্ধৰ লাখুটি হৈ পথ দেখুওৱা। যেনেকৈ নম্ৰসকলে (মিছনেৰী) সেৱা কৰে, তোমালোকেও কৰা। তোমালোকে প্ৰজা বহুত গঢ়িব লাগিব। উচ্চ পদ পাবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগে। তোমালোকে সকলোক উদ্ধগামী কলাৰ ৰাস্তা দেখুৱাই দিয়া। এজন পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা তেতিয়া বহুত আনন্দিত হ'ব আৰু বিকৰ্মও বিনাশ হ'ব। পিতাৰ পৰা উত্তৰাধিকাৰী লোৱাতো অতি সহজ। কিন্তু বহুত সন্তানে অৱহেলা কৰে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-*

(1) অন্তিম সময়ত উত্তীৰ্ণ হ'বলৈ এই শৰীৰ আৰু সৃষ্টিৰ পৰা উপৰাম হৈ থাকিব লাগে, কোনো বস্তুৰ প্ৰতি আসক্তি ৰাখিব নালাগে। বুদ্ধিত থাকিব লাগে যে এতিয়া আমি স্থানান্তৰিত হোৱাৰ পথত।

(2) বহুত ধৈৰ্য আৰু মৰমেৰে সকলোকে দুজন পিতাৰ পৰিচয় দিব লাগে। জ্ঞান ৰত্নৰে আঁচল ভৰাই দান কৰিব লাগে। কাঁইটক ফুল কৰি তোলাৰ সেৱা নিশ্চয় কৰিব লাগে।

বৰদান: সেৱাৰ উমংগ-উৎসাহৰ দ্বাৰা চেষ্টাৰ (নিৰাপদ) অনুভৱ কৰোঁতামায়াজীং হোৱা
যি সন্তানে স্থূল কৰ্মৰ লগতে আধ্যাত্মিক সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে, সৰ্বদা সাজু হৈ থাকে তেন্তে এই সেৱাৰ উমংগ-উৎসাহও চেষ্টাৰ সাধন (সজুলি) হৈ পৰে। যিয়ে সেৱাত তৎপৰ হৈ থাকে তেওঁ মায়াৰ পৰা ৰক্ষা পৰি থাকে। মায়াইও চাই থাকে যে এওঁৰ সময়ে নাই সেয়েহে মাতাও উভতি যায়। যি সন্তানৰ পিতা আৰু সেৱা প্ৰতি মৰম আছে তেওঁ অতিৰিক্ত সাহসৰ সহায় প্ৰাপ্ত কৰে, যাৰ দ্বাৰা সহজেই মায়াজীং হৈ যায়।

স্লোগান: জ্ঞান আৰু যোগক নিজৰ জীৱনৰ স্বভাৱ বনাই লোৱাতো তেতিয়া পুৰণি স্বভাৱ পৰিৱৰ্তন হৈ যাব।

!! ওঁম শান্তি !!

ওঁ শান্তি!!